

Odvážná Grace

WENDY MASSOVÁ

Odvážná Grace

*Nepřehlédněte předchozí díly
této fascinující knižní série*

Jedenácté narozeniny

Konečně dvanáct

Za trest třináctiletá

Poslední dárek

Odvážná Grace

WENDY MASSOVÁ

Copyright © Wendy Mass 2015
Translation © Klára Míčková 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2019
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA
All rights reserved

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího písemného svolení majitelů autorských práv.

Odvážná Grace

Z anglického originálu *Graceful* (Scholastic Press, U.S.A., 2015)

přeložila Klára Míčková

Redigovala Jana Kunová

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2019

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-704-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Pro Grace, Amandu, Lea, Jindru, Taru,
Connora a Davida, kteří se nechali slyšet,
že ještě neřekli všechno.

Můj nejoblíbenější čtenáři (to jsi ty!),

psaní knih o dění v městečku Willow Falls, kterému jsem se věnovala několik minulých let, jsem si ohromně užívala. *Poslední dárek* měl být poslední díl této řady. Proto jsem ho také tak pojmenovala! Grace, Amanda, Leo, Jindra, Tara, David a Connor se však ještě nechtěli rozloučit. I vy všichni jste mi dali JASNĚ NAJEVO, že tato řada ještě NESMÍ skončit – a kdo jsem já, abych odporovala? Jednotlivé díly jdou po sobě v tomto pořadí: *Jedenácté narozeniny*, *Konečně dvanáct*, *Za trest třináctiletá*, *Poslední dárek* a kniha, kterou držíte v ruce: *Odvažná Grace*. Pokud jste předchozí díly nečetli a nevíte, proč Jindra nesnáší králíky, jak se Taře podařilo rozbrečet pana ředitele nebo co se stalo Amandě a Leovi na písčíně, když se zasekli v minulosti, pak ještě na chvíli *Odvažnou Grace* odložte.

Pokud však všechno tohle víte, pak doufám, že si opětovně setkání s přáteli opravdu užijete. Moc vám děkuji za to, že jste je tak vřele přijali do svých životů.

Kdysi už jsem to říkala, ale klidně to zopakuju: Vy všichni VÁLÍTE! (Jak by řekla Grace: Jste prostě fakticky bohovský!)

xx

Wendy

Co je důležité, zůstává očím skryto.
– *Malý princ*, Antoine de Saint-Exupéry

Vortex

podstatné jméno

Definice: **1.** vířící masa určité látky, např. vzduchu, vody či ohně; **2.** koncentrované zřídlo elektromagnetické energie; **3.** dočasná brána či portál do jiné sféry bytí.

Přes kontinenty i oceány až do nejvzdálenějších koutů galaxie se táhnou neviditelné energetické dráhy. V místě jejich křížení se hluboko do země vnoří energetický vortex a dlí. Tato koncentrovaná energie obsahuje veškeré potenciality vesmíru, veškeré matematické výsledky lidských rozhodnutí. Když na vortex někdo náhodou narazí, může se zachvět – a tento pocit přičíst chladnému vánku či dějá vu –, ale také ho může přejít bez povšimnutí. Naše omezené smysly nám neumožňují pochopit skutečnou podstatu reality. Strom považujeme prostě za strom, ale při hlubším zkoumání, pod vší tou kůrou a mízou, hluboko v molekulách, které tvoří dřevěnou masu, v téměř prázdných atomech, v nichž se ukrývají nejmenší částičky hmoty, najdeme jen energetické

impulsy. Vůbec nic konkrétního, žádnou „věc“. Ty částičky nemají nejmenší ponětí, že jsou součástí stromu. Stejně tak my nemáme nejmenší ponětí, čeho jsme součástí.

Povídá se o několika vyvolených, kteří se poznání přiblížili, ale nikdo z nich se zatím nepřihlásil.

Kapitola první

GRACE

„Přiznej to, kdybys najednou měla kouzelnou moc, taky bys ten zbytek sekané proměnila v pizzu.“

Bailey zavrtí hlavou. Šlapeme společně na kolech po nerovném dláždění v naší skryté uličce. „I když mám proti sekané tvojí mámy spoustu výhrad,“ odvětlí, „mít tvoje schopnosti, tak si ze všeho nejdřív nasázím ty nejlepší známky ze všech předmětů.“

„Lepší známky už přece mít nemůžeš,“ poznamenám.

Znovu zavrtí hlavou. „Pamatuješ, jak jsem si loni pohoršila z těláku? Protože jsem odmítla hrát vybíjenou. Takovou barbarskou hru!“

Zastavím před posledním obchůdkem po pravé straně a nohou vyklopím stojánek. „Budu hádat. Slovo *barbarský* ti dneska vyskočilo z aplikace Cizí slovo dne, že jo?“

„Včera,“ připustí Bailey. „Těšila jsem se, až ho budu moct použít.“ Seskočí z kola a nechá ho jen tak spadnout

na ulici – dělá to tak vždycky od doby, kdy nám bylo šest a naučily jsme se jezdit bez postranních koleček. Když pustí říditka z rukou, vidím kolo klesat zpomaleně: než dopadne na zem, trvá to mnohem déle, než by logicky mělo. Rozkolísaný čas patří k podivnostem, na které jsem si musela zvyknout, když se vortex na okraji našeho městečka rozhodl, že jakmile oslavím desáté narozeniny, bude svou sílu sdílet právě se mnou. Já se o tenhle dar neprosila, ani jsem netušila, že existuje. Takový je ale můj osud a učím se s ním žít. Ví o tom pouze mí rodiče, můj starší brácha Connor a pár jeho kamarádů, kteří mi v podstatě zachránili život, když jim došlo, co se se mnou děje. Teď jsou to i moji kamarádi, což je skvělý, protože jsou o tři roky starší, a přitom mě nijak neodstrkují. Dokonce si říkají Graceina parta. Chápete? Mám svoji vlastní partu!

Nikomu jinému jsem o tom magickém vortexu říkat neměla, ale s Bailey jsme nejlepší kamarádky ode dne, kdy jsem v první třídě sepsala petici na zákaz kokakoly ve školní jídelně a ona ji jako jediná podepsala. Je šíleně chytrá a vím, že jí můžu věřit.

„Můžeme?“ zeptá se u dveří Vetešnictví a antikvariátu u Angeliny a vytáhne hedvábný váček s klíčem. To Bailey napadlo, že taková vzácnost by se neměla jen tak strkat do kapsy nebo mrskat do košíku na kole. A tak jsme z kalhot, které měl kdysi Connor na Halloween, když

šel za piráta, na mámině šicím stroji ušily tenhle váček, a pak ještě přidaly pár třpytek, protože se třpytkami vypadá vždycky všechno líp.

Podá mi klíč od obchůdku a o krok couvne.

Nádech, výdech. Ještě jednou. Vzduchem letí pár třpytek, které mi odpadnou z dlaně, jak nesu klíč k zámku. Zasunu klíč a naposled se zhluboka nadechnu. Zkusím jím otočit doprava. Ani se nehne. Doleva. Zase nic. Čelem se opřu o chladivé sklo dveří a můj dech na něm vytvoří zamlžené kruhy.

Od mých narozenin uplynulo šest týdnů. Chodím sem každý den – někdy s Bailey, jindy s Connorem a celou partou. Jednou jsem dokonce přišla s rodiči, ale to bylo divný, protože je tohle všechno pořád ještě znerózňuje. Jsme teď s Bailey pryč jen hodinu a máma mi poslala už devět esemesek.

Jenže ať sem přijdu v jakoukoliv hodinu, ve dne nebo v noci, a ať mě doprovází, kdo chce, klíč se nikdy nepohne a dveře se nikdy neotevřou. Na všechno to oblečení, hračky a knihy a roztodivné cetky a tretky můžu akorát civět přes tlustou tabulku skla. Pokusila jsem se využít svých schopností a otevřít ty dveře bez klíče, ale veškerá snaha vyšla naprázdno. Zvládnu jen drobná kouzla, například proměnit sekanou v pizzu nebo nechat rodiče zapomenout na čas, když jsme na pláži, abychom tam zůstali déle.

Moje schopnosti zmizely skoro tak rychle, jako se objevily. Několik dní jsem dokázala vnímat myšlenky ostatních, nebo dokonce přesouvat věci mávnutím ruky. To byla sranda! Úklid pokoje mi zabral jen chvíličku. Ale teď je to skoro všechno pryč. Angelina Andělová disponovala mocí vortexu sto let. Mně ji vortex svěřil na pouhý týden.

Nejdřív jsem se snažila vysvětlit ostatním, jaké to je, vidět věci, o jejichž existenci jsem neměla nejmenší ponětí, například jak jsou všichni navzájem provázáni. Před očima se mi odvíjela celá historie našeho městečka, jako bych za těch sedm dní prožila dlouhých sto let. Určitě jsem to ale nevysvětlila moc dobře a teď se všechno pomalu vytrácí, jako když vám uniká sen, když se probouzíte.

Vlastně bych si ale neměla stěžovat. Věděla jsem, co se stane, když s Angelinou spojíme síly, abychom uzdravily tátu Connorova nejlepšího kamaráda Davida. Angelina se ho pokoušela vymanit ze spárů příšerné nemoci desítky let – a bez úspěchu. Ale když se k jejím schopnostem přidaly ty moje, společně jsme měly dostatečnou moc. Angelinu připravil tenhle kousek o všechny síly a mně jich také moc nezbylo. Podle Angeliny bude trvat dva roky, než se plně obnoví, zatímco ty její už se neobnoví nikdy. V hloubi duše se bojím, že ani potom nezvládnou víc než pizzu. A tu jsem uměla i bez magických schopností!

Vrátím klíč Bailey, která ho beze slova šoupne do váčku.

„Možná si ze mě Angelina chtěla tím klíčem ještě vysřelit, než odešla,“ prohodím a posadím se na tvrdou dlažbu. Opřu se o zeď a zkřížím ruce na prsou. „Kdo by taky nechal celý obchod, nadto nejspíš plný kouzelných věcí, obyčejné holce z páté třídy?“

„Ty nejsi *obyčejná* holka,“ poznamená Bailey a kecne si vedle mě.

„Tak třeba nejsem ta *správná*. Možná si měl vortex vybrat někoho jiného, kdo se narodil ve Willow Falls ve stejný den jako já.“

„Zajímavý,“ odtuší Bailey. „To mě nenapadlo. A narodil se ten den kromě tebe ještě někdo jiný?“

Povzdechnu si. „Ne.“

„V tom případě je docela jistý, že jseš to ty,“ řekne Bailey. „Brzo budeš silnější.“

„Já nevím,“ přiznávám. „Angelina slíbila, že mi s tou obnovou schopností pomůže, ale co odjela tím vlakem, vůbec se neozvala. Víím, že to není její vina, byla ve Willow Falls uvězněná sto let. Mám to tady moc ráda, to sice jo, ale po takové době by chtěl odjet každý. Třeba je v tom vetešnictví něco, co mi má pomoci.“

„Nemůžeš se s Angelinou spojit a říct jí, že ten klíč nefunguje?“

Zavrtím hlavou. „Klidně teď může být na druhém konci světa. Za pár dní začne škola a já budu muset předstírat,

že jsem zase úplně normální, přitom mám plnou hlavu tohotohle.“

Bailey mě poplácá po noze. „Normální jsi nikdy nebyla, jestli ti to pomůže.“

„Ani ne.“

„Co tady pohledáváte, holčiny?“ ozve se najednou hluboký hlas. „Tohle je soukromý pozemek, víme?“ Překvapeně vzhledneme, ale kvůli prudkému slunci nevidíme muži do tváře. Vyškrábeme se na nohy. Za celé léto jsem v téhle uličce nikoho jiného neviděla. Možná tu vůbec nemáme co dělat!

„Rayi!“ zvolá Bailey, když kamaráda rozpozná, a praští ho do paže. „Už jsme se bály, že máme průšvih.“

Ray se zakření. „To jsem si nemoh nechat ujít,“ protáhne po australsku jako obvykle. „Kdybyste viděly ty své vážný kukuče!“

Ray sice patří do party, ale většinou nás jen vozí autem a zařizuje věci, co musí zařizovat dospělí. Před měsícem, když režíroval tu hru, ve které jsme s Bailey taky vystupovaly, jsme z něj byly úplně hotové. Pak se ale objevil Jake Harrison a na Raye jsme rychle zapomněly. Stejně je starý, je mu nejmíň čtyřiaadvacet! Jakeovi je čtrnáct, má OBROVSKÝ talent, je strašně sladký a na to, jaká je hvězda, se chová fakt mile. Ovšem taky má oči jen pro Connorovu kamarádku Jindru, a protože Jindra je fakticky bohovská, musíme si najít jiný objekt svých neopětovaných citů.

„To máš odvahu, takhle se nás pokoušet vyděsit,“ prohodím, když nasedám na kolo. „Mohla jsem tě proměnit třeba v želvu. Angelina se takhle kdysi pomstila svému bráchovi, když ji moc otravoval. Až bys jel na Vánoce domů, musel bys všem vysvětlovat, proč se tak strašně ploužíš.“

Ray se rozesměje. „Jen to ne. Ale já slyšel, že umíš ze všeho dělat jen pizzu.“

Zašilhám na něj přimhouřenýma očima. „Kdo to říkal?“

„Myslím, že to ujelo tvému bráchovi, když k nám minulý týden přišel pracovat.“

„Connor u Tařina strejdy fakt dělá za peníze?“ podiví se Bailey.

„Kdepak,“ odvětlí Ray. „Dostává za práci kouzelný fazole. Jasný že dělá za peníze!“

„Mně by se hodily spíš ty kouzelné fazole,“ utrousím.

„Trpělivost, maličká,“ praví Ray a poplácá mě po hlavě. „Vsadím se, že zanedlouho budeš rozhazovat pizzy do všech světových stran.“

Plesknu ho přes ruku.

„Šmarjá! Skoro bych zapomněl, proč jsem vlastně přijel.“ Zašátrá v zadní kapse. „Connor chtěl, abych ti dal tohle. Dneska ráno to našel ve vaší schránce.“

Položí mi do dlaně pohled, na kterém jsou obrovské kamenné kvádry vysázené do kruhu a nápis *Srdečné*

pozdravy... ze Stonehenge! Okamžitě ho otočím. „To je od Angeliny!“ zvolám. „Ona je fakt na druhém konci světa!“

Bailey mi nakukuje přes rameno. „Konečně se ti ozve, a napíše jenom tvoji adresu? To našťve.“

Vzhlednu k ní. „Co tím myslíš?“

„Tím myslím, že ten pohled je prázdný,“ vzdychne Bailey.

„Není,“ odvětim.

Kapitola druhá

GRACE

„Ale je,“ odporují Bailey s Rayem současně.

„Není,“ opakuju. „Vy vážně nevidíte, co je na něm napsáno?“

Oba zavrtí hlavou.

Nechci se neomaleně usmívat, ale jestli já vidím něco, co ostatním zůstává skryto, pak to znamená, že nějaké kouzelné schopnosti přece jen ještě mám. Angelina říkala, že mezi námi zůstane zvláštní pouto. Zjevně se nepletla.

„Tak co píše?“ zajímá se Bailey.

„Nemám páru,“ přiznám se. „Vypadá to jako nějaký kód.“

Ray se uchechtne. „Tahle Angelina. Sice se vzdala svých schopností, ale jinak se moc nezměnila.“

„Jaký kód?“ ptá se Bailey.

„Je to spousta symbolů a drobných obrázků v kruhu. Vrátíme se k nám a já to přepíšu.“